№ 12. КИЇВ, ЧЕРВЕНЬ 1949 р.

ЦІНА 1 КРБ.

перець

Щоб створити видимість «кипучої діяльності», керівники добровільного спортивного товариства «Металург» списали багато паперу про розвиток фізкультури і спорту. Але одна справа на папері, а друга — на практиці. Низові колективи «Металурга» об'єднують лише 4 проценти робітників металургійної, залізорудної та коксохімічної промисловості України.

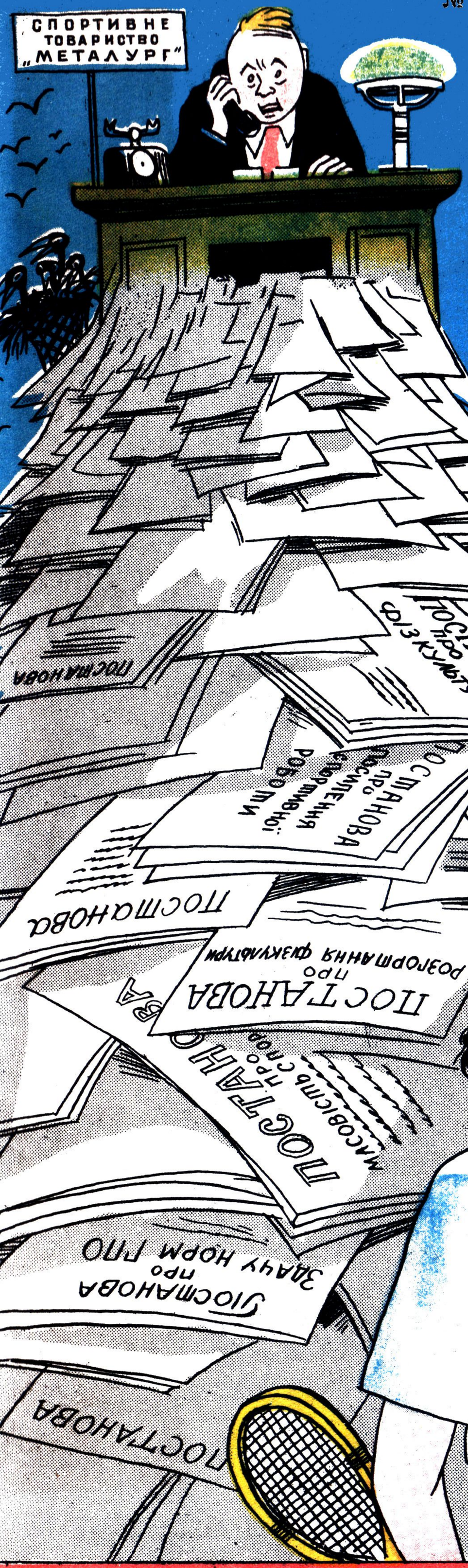

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ФІЗКУЛЬТУРНИКИ: — Не такі гори форсували, більші перешкоди перебороли — невже ж цієї не подолаємо!

Мал. С. САМУМА

СЦЕНА БІЛЯ ФОНТАНА
(За Пушкіним)

СЦЕНА БІЛЯ ФОНТАНА
(Не за Пушкіним)

Здоровенькі

ЛИСТ НАЧАЛЬНИКОВІ УПРАВЛІННЯ ПО ВПОРЯДКУВАННЮ МІСТА КИЄВА ТОВ. М. А. МАЛЮТІ.

Дорогий наш Михайле Антоновичу, здоровенькі були!

В цьому коротенькому листі ми не збираємось підводити підсумки плодотворної діяльності Вашого Управління взагалі, а торкнемося лише однієї конкретної ділянки впорядкування нашої прекрасної столиці — ділянки, яка кровно цікавить наймолодших громадян міста Києва — діточок наших, — від дворічних малюків починаючи і третьокласниками кінчаючи. Ви, мабуть, уже догадуєтесь, що мова буде йти про дитячі ігрові майданчики, розташовані в столичних скверах і парках, про їх упорядкування.

Кажуть, що Ви дуже любите дітей, що Ви не можете без сліз слухати їх веселого, різноголосого щебетання. Кажуть, що ніхто з київських керівників не виголосив стільки зворушливих, теплих промов про зразкову організацію літнього дозвілля і відпочинку дітей, як Ви, шановний Михайле Антоновичу. Кажуть, нарешті, що це Вам належить крилата фраза: «Той не керівник, а холодна мумія і бездушний сухар, хто не дбає про дозвілля і виховання дітей».

Вашими устами глаголить істина. Чудесно сказано! Але ще Ваші дідуньо знали, що одна справа — пускати по світу крилаті слова, а друга — творити конкретні діла! О! То річ, мосьпане, друга! Одне — творити язиком, а друге — перти плуга... Не обурюйтесь і не спростовуйте. Давайте краще Вашу руку і ми поведемо Вас по скверах і парках, покажемо Вам дитячі майданчики, а Вас покажемо дітям. Не бійтеся, вони нічого прикрого Вам не зроблять, навіть, коли довідаються, що Ви і є той дядя, котрий мусить дбати про їхні каруселі, качалки, гойдалки й пісочниці. Вони, навіть, «славу» вам прогукають. Наші діти вміють поважати старших...

Насамперед ми покажемо Вам каруселі, на яких не катаються діти. Ми теж не зможемо покататись, бо каруселі два роки не ремонтувалися, і щоб розкрутити одну з цих махин, потрібно мобілізувати сили щонайменше шести важкоатлетів.

Далі Ви полюбуєтеся дерев'яними спорудами — спускалками, які в Ваших інвентарних книгах мають ліричну назву «гірки», а на мові маленьких киян звуться просто — штанодралки. Діти давно вже обходять десятою дорогою ці гірки-штанодралки, бо збиті вони з сукуватих соснових дощок і мають властивість дерти не лише штанці, але й те, що під ними суще.

Не вірите? Тоді, будь ласка, спростовуйте.

От ми з Вами в парку, що проти університету. От перед нами в усій своїй красі гірка-штанодралка. Залізайте і з'їжджайте. Але наша великодушність велить нам зробити одне попередження: обов'язково одягніть ватяні штани з добрячими шкіряними леями. Тоді може пощастить спростувати. Інакше не уникнути Вам аварії і неминучої зустрічі з ножем хірурга. І хто знає, скільки часу після цього катання доведеться Вам керувати упорядкуванням міста навстоячки, бо сісти навряд чи скоро вдасться.

Потім ми покажемо Вам, дорогий Михайле Антоновичу, човники й качалки, що дишуть вже на ладан. Вечорами їх ніхто не охороняє і в них залюбки бавляться «малюки» з вусиками і перманентом.

Одним словом, наша прогулянка буде не без моралі.

Низенько вклоніться Вашим бойовим помічникам-ентузіастам з Молотовського і Ленінського райкомунгоспів, які так, як і Ви, проявили себе на ниві гарячого піклування про дітей.

Привіт Вам і найкращі побажання від усього серця.

Від Вашого **ПЕРЦЯ.**

Нотатки Нашого ОГЛЯДАЧА

З Орегонського коледжу (США) звільнили професора хімії Спітуера за те, що він опублікував у журналі статтю про праці Лисенка і «не спростував» його теоретичних положень. Зате, як бачимо, адміністрації коледжу пощастило блискуче спростувати легенду про «свободу переконань» у США.

●

Соціал-демократичний муніципалітет м. Осло відмовився надати приміщення для виступів прогресивного негритянського співця Поля Робсона. Сам же муніципалітет явно співає з «Голосу США» по «нотах» державного департаменту.

Черепахи та черепашник

ЛЕЖАЧИЙ КАМІНЬ

У МИКОЛАЄВІ всі новобудови міста наскочили на камінь. Він і в рішеннях, і в зведеннях, і в заявках, і в поясненнях. Камінь у розмовах і в думках. Ніде так багато не говорять про камінь, як у Миколаєві. І ніде, мабуть, так мало не добувають його, як у Миколаєві.

Лише одному будівельному трестові потрібно понад 56 тисяч кубометрів каменю-черепашнику. З Ізмаїльської області трест повинен одержати 22 тисячі кубометрів, з Одеської — 20 тисяч. Це становить більше чотирьох тисяч товарних вагонів. За державний рахунок будівельники, видно, ладні возити черепашник хоч із Марса. Це легше, ніж добувати камінь на місці. Торік місцевим черепашником забезпечили лише п'ять процентів будівництва. А камінь лежить буквально під ногами. Та, як відомо, під лежачий камінь і вода не біжить!

Наслухавшись камінних розмов, риючись у скам'янілих обіцянках та проектах, ми згадали частівку:

Білий камінь, білий камінь,
Білий камінь — пудів сто...
Ой, і хто ж його підніме?
Та невже-таки ніхто?

От ми й вирішили підняти якщо не сам білий камінь, то, принаймні, питання про нього. А камінь у Миколаївській області і справді білий. Це — черепашник. Таких покладів черепашнику, як на Миколаївщині, в цілому Союзі, мабуть, немає. Ось що розказує про ці поклади геологорозвідка:

«У Новій Одесі залягає порошний вапняк досить компактним шаром потужністю (пересічно) до 5 метрів. Максимальна потужність — 6,2 метра. Мінімальна — 2,2 метра. Відповідає всім вимогам «ГОСТ». Схематично підраховано 46,6 мільйона кубометрів».

А керуючий управлінням промисловості будівельних матеріалів т. Шор, керуючий будівельним трестом т. Караваєв та інші, більш авторитетні обласні товариші, не хотять подбати, щоб підняти видобуток місцевих будівельних матеріалів на належну височінь.

КАМІНЬ У ЧУЖИЙ ГОРОД

— Постачаєте новобудови каменем? — питаємо в начальника постачання Миколаївського будівельного тресту т. Тригуба.

— Джерела покриття туманні...— відповідає він.— Вже полаяли наш трест за те, що, маючи великі поклади черепашнику на місці, ми завозимо його з Ізмаїла та Одеси. Обком запропонував видобувати черепашник на місці. Але це — постанова. Каменю немає. Є лише місцеві малопотужні розробки.

Така, в загальних рисах, малопотужна концепція т. Тригуба!

— Звичайно, легше одержувати, ніж видобувати!

У Новій Одесі є промартіль «П'ятирічка» облбудметалпромспілки. Цього року артіль видобула близько тисячі кубометрів черепашнику. І ніхто не хоче подати їй технічної допомоги. Чотири робітники за день видобувають тут один кубометр каменю. Всього ж на кар'єрі працює менше 100 чол. Видобуток ведеться прадідівськими методами. Щоб розробити всі запаси кар'єру, артілі потрібно буде два мільйони днів або 5480 років. Голова ж артілі т. Крюков склав перспективний план роботи артілі на 30 років! Що буде з рештою 5450 роками — ми не знаємо. А такий глибокий, проникливий погляд у майбутнє допоміг би краще розібратися в сучасному безладді на цьому кар'єрі.

На Україні ніхто не займається виготовленням механізмів для розробки черепашникових кар'єрів. Навіть Міністерство промисловості будівельних матеріалів порушує постанову Ради Міністрів УРСР. З 20 електропил для різання черепашнику в підземних умовах, які міністерство мало виготовити й впровадити їх у виробництво ще в III кварталі минулого року, досі не виготовлено жодної! Черепашник видобувають вручну. Інструмент виготовляється кустарним способом. Тому черепашник і видобувається черепашачими темпами!

Ми побували в організаціях, які повинні постачати Миколаєву стінні матеріали, і наткнулися тут на непереборну стіну відомчої грязні. Ніхто не хоче всерйоз розробляти промисловим способом високоякісний новоодеський черепашник. Обласне управління промисловості будівельних матеріалів киває на будівельний трест. Будівельний трест — на обласне управління. Й один одному намагаються кинути камінець у город,— мовляв, не я, а сусід винен.

— Щоб почати розробку новоодеських запасів черепашнику, треба провести «розкривні» роботи на 100 тис. кубометрів. Потім зняти 150 тис. кубометрів буту. Аж тільки тоді піде пильняк,— каже т. Тригуб.— Розробка його машинами Зільбергліта почнеться не раніш як за два роки!..

Та дайте на кар'єр екскаватори й уже тепер одержите бутовий камінь винятковоï якості! А потім трикілометровою вузькоколійкою на Новоодеську пристань помчить по 60 тисяч кубометрів готового черепашнику, звідтіль на баржі, а з барж на будівництва. Чому ж ця близька радісна перспектива не захоплює миколаївських будівельників?

— Дешево! — кажуть нам.

— Що дешево?

— Дешево перевозки коштують! Водний фрахт Південним Бугом обійдеться менше 10 карбованців з кубометра. Ми не звикли до таких цін. Інша справа возити черепашник з Ізмаїла. Там хоч перевозка одного кубометра обходиться в 100 карбованців! Кругла цифра! А вартість прогону вагона дорожча, ніж усе, що є у вагоні. Хіба це не красота! І потім ще — з Нової Одеси нам доставлятимуть камінь-черепашник цілий, не побитий, який можна класти в стіни без штукатурки. А навіщо нам економити на штукатурних роботах? Ми до економії не звикли!

ЧЕРЕПАШАЧІ КАР'ЄРИ

Кар'єр — це не лише місце гірничих розробок. Кар'єром зветься й найшвидший з алюрів. Але найцікавіше, коли кар'єром мчить черепаха. Курява хмарою, а вона майже на місці. Ось таке враження складається, коли побуваєш на тарнуватському кар'єрі Миколаївського будівельного тресту. Кар'єр цього кар'єру не можна навіть назвати бігом на місці.

Розробку кар'єру почали без геологорозвідки. Витратили біля чотирьох мільйонів карбованців. А тепер виявилося, що в шахтах немає черепашнику. З усієї вирубаної маси набереться процентів сорок корисного каменю. Камінь слабкий, для кладки нижніх поверхів він не годиться. Навіть бут не беруть на новобудови, бо він м'який. Зате для любителів високої вартості будівельних робіт тут є де розгулятися. Кубометр черепашнику обходиться в Тернуватці у півтора раза дорожче, ніж він повинен коштувати за планом. Почали розробку — веселились. Підрахували — просльозились! Та це — крокодилячі сльози. Ніхто зниженням собівартості гірничих робіт не займається. І прикро стає, що 150 кваліфікованих робітників, які працюють на цих шахтах, марно витрачають свої сили і здібності. Чи не краще було б їх переправити через Буг, напроти, в Нову Одесу, й спрямувати уміння й досвід цих робітників в атаку на чудовий камінь! Та чомусь ніхто не хоче брати того, що майже само дається в руки!

Недавно, коли в місті закінчили будувати школу № 13, виявили, що дах не було запроектовано архітектором! «Спочатку зробити, а потім подумати» — ось стиль декотрих миколаївських будівельників. Обласне управління промисловості будівельних матеріалів почало розробляти яблунівський кар'єр у Тилігуло-Березанському районі. Витратили гроші, а потім замислились — а як же вивозити звідтіль готову продукцію? Або везти на Миколаїв за 60 кілометрів автомашинами, або викидай мільйони й будуй канал, а потім вози камінь морськими баржами.

Лежить там зараз 800 кубометрів видобутого черепашнику і ніхто його не вивозить, бо на перевозку кожного кубометра треба витратити до 5 кілограмів бензину! Навіть у таких господарників-марнотратів, як миколаївські, і в них не здіймається рука на такі перевозки. От і лежить камінь...

Ой, білий камінь, білий камінь,
Білий камінь — пудів сто...
Ой, і хто ж тебе підніме?

...Невже-таки ніхто?

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.
м. Миколаїв.

Ілюстрації О. ДАНЧЕНКА

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ТРЕТІЙ ЛИСТ МІСТЕРОВІ ТРУМЕНУ

Це пишуть знов-таки до вас
Колгоспники з «Прогреса»,
Що недалеко від Черкас:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

Тут попаде не тільки вам,
А й суддям і воякам, —
Найбільше ж вашим хазяям
Та їхнім посіпакам.

Оскільки й ви
До них також
Належите, мосьпане,
То лист оцей і вас отож,
Хоч трохи,
А дістане...

Так ось, довідався наш люд
Про дуже дивні вісті, —
Про те, що ви
Дали під суд
Дванадцять комуністів
За те, що ці товариші
Ідуть з народом в ногу,
І що до людської душі
Знайшли собі дорогу,
Що не хотять, такі-сякі,
Звертати більше з неї,
Що в них, бач,
Зовсім не такі,
Як в Даллеса, ідеї...
І це в країні всіх свобод,
Привілля й демократій!..

Ви ж плюєте у свій народ
З трибуни у сенаті,
З любові звісно...
В час промов,
В запалі суперечки.

Ми бачили таку любов
У вовка до овечки.
Ви всі в брехні,
Як у шовку, —
Вона вас і підкосить...
Народ на власному віку
Набачився вас досить.
Його ідей не захитать,
Не засадить за грати,
Ані в петлю запетлювать,
Ні розстрілять з гармати!

Візьміть Китай,
Прекрасний край!..
Вояки й дипломати,
Чого ж при згадці про Китай
Ви почали гикати?..
Це вас не дуже звеселя?
Ми втішим вас, панове:
В тих, що тікають відтіля,
Уже пропала й мова...
Повіяли не ті вітри,
Не звідти задувають...
Та з переляку «номери»
Ще й не такі бувають.

Сьогодні Яків Коляда
Читав нам...
Ну й закони, —
Про божевільного, ну, да,
Міністра оборони,
Про вашого Форрестола.
Тут ми подумать вправі,
Що в вас такі, як він,
Діла
Вирішують в державі...

Ви добре знаєте об цім,
І правди ніде діти.
Чи не почав ваш Білий Дім
З середини жовтіти?

От з цим то ми
Й вітаєм вас.

Колгоспники з «Прогреса»:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

ПОПІД МОСТОМ, ПОЗА МОСТОМ...

ДУЖЕ люблять співати дуетом голова Ярунського райвиконкому (на Житомирщині) т. Нікуткін і завідуючий райшляхвідділом т. Романюк. Найчастіше вони співають ту пісню, в якій є такі слова:

Попід мостом, поза мостом
Їх слідочки знати.

Чому саме цю пісню? А тому, що в районі не відремонтовано жодного моста, автомашинам і підводам доводиться їхати попід мостом і поза мостом. Ну, а вже звісно, що весною і в дощову годину їх слідочки там дуже добре знати. Бо як загрузнуть, то по три дні сидять. Співають тоді шофери і їздові. Тільки іншої пісні, Варто товаришам Нікуткіну і Романюку послухати — якої!

А. ЦАСЮК.

СТОЇТЬ ГОРА ВИСОКАЯ

ДИРЕКТОР Артемівського склозаводу ім. Артема не з тих, що не люблять виносити сміття з хати. Навпаки. Усе сміття з директорського кабінету, з цехів і підсобних приміщень уже шість років щоденно виноситься на заводське подвір'я.

А ось із заводського подвір'я сміття за всі шість років ще ні разу нікуди не виносилося.

Стоїть і тепер оця гора висока, а під горою — ай, ай, яка некультурність!

М. ВАСИЛЕНКО.

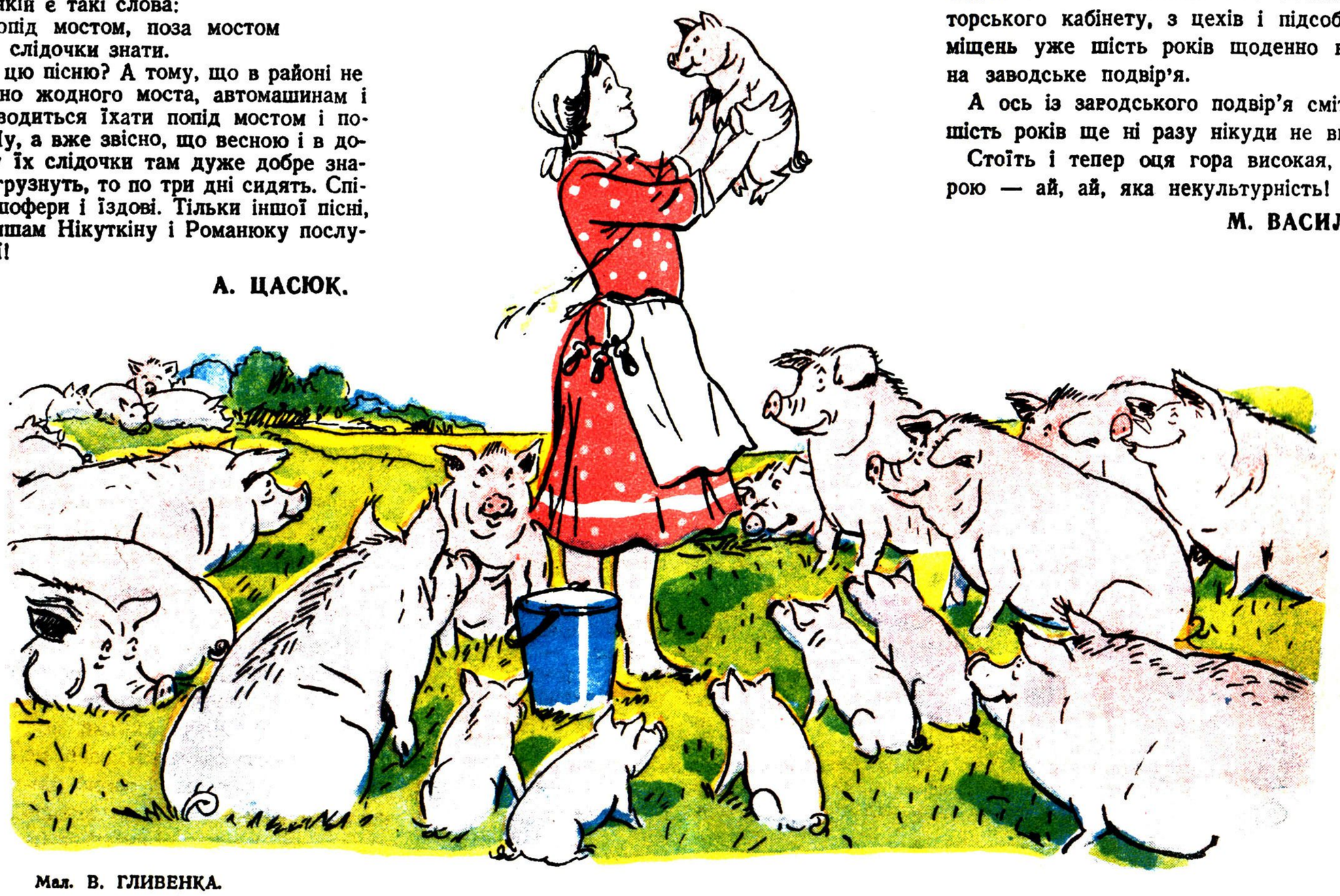

Мал. В. ГЛИВЕНКА.

Молода свинарка Катя Троян з колгоспу «Прогрес» бореться за право участі у Всесоюзній сільськогосподарській виставці. Як бачить читач, уже тепер Катя має багато даних, щоб бути учасником виставки.

Павло ШАДУР

ПОРОДА І ВУГІЛЬ

(БАЙКА)

Одного разу Терикон розхвастався перед усіма:

«Я і великий,
Я і повен,
Я вищий труб і вищий домен.
Хто дивиться на мене — дух займа.
Я здалека впадаю в око.
Відомий кожному — всій стороні.
Захочу — і до хмар сягну —
високо!! —
Але і це ніщо мені!
Про мене і поет складає пісні,
Мене художник зобразив на полотні».
Базікав довго він, усе в такій ось формі,
Уздрівши Вугіль на платформі,
Слова ті адресуючи йому,
Вугіллю одному.

Та Вугіль говорить не став,
На схід його умчав состав,
Його давно заводи вже чекали.
Він став вогнем,
Жив у металі
І слава ширилась про нього з кожним днем.

А Терикон
Вітри періщили з усіх сторон.
І хоч він з часом вище підіймався,
Та все ж породою лишався.

Ми знаєм і людей такого роду:
Подивишся — він кирпу гне,
З-під хмар глядить на все земне,
А глибше глянь — пуста порода.

З російської переклав
Мик. РУДЬ.

м. Сталіно.

Готуючи включення Іспанії до Атлантичного пакту, автори його розраховують насамперед на поліцейські якості франкістської армії, маючи на увазі її 13-річний досвід у війні проти власного народу.

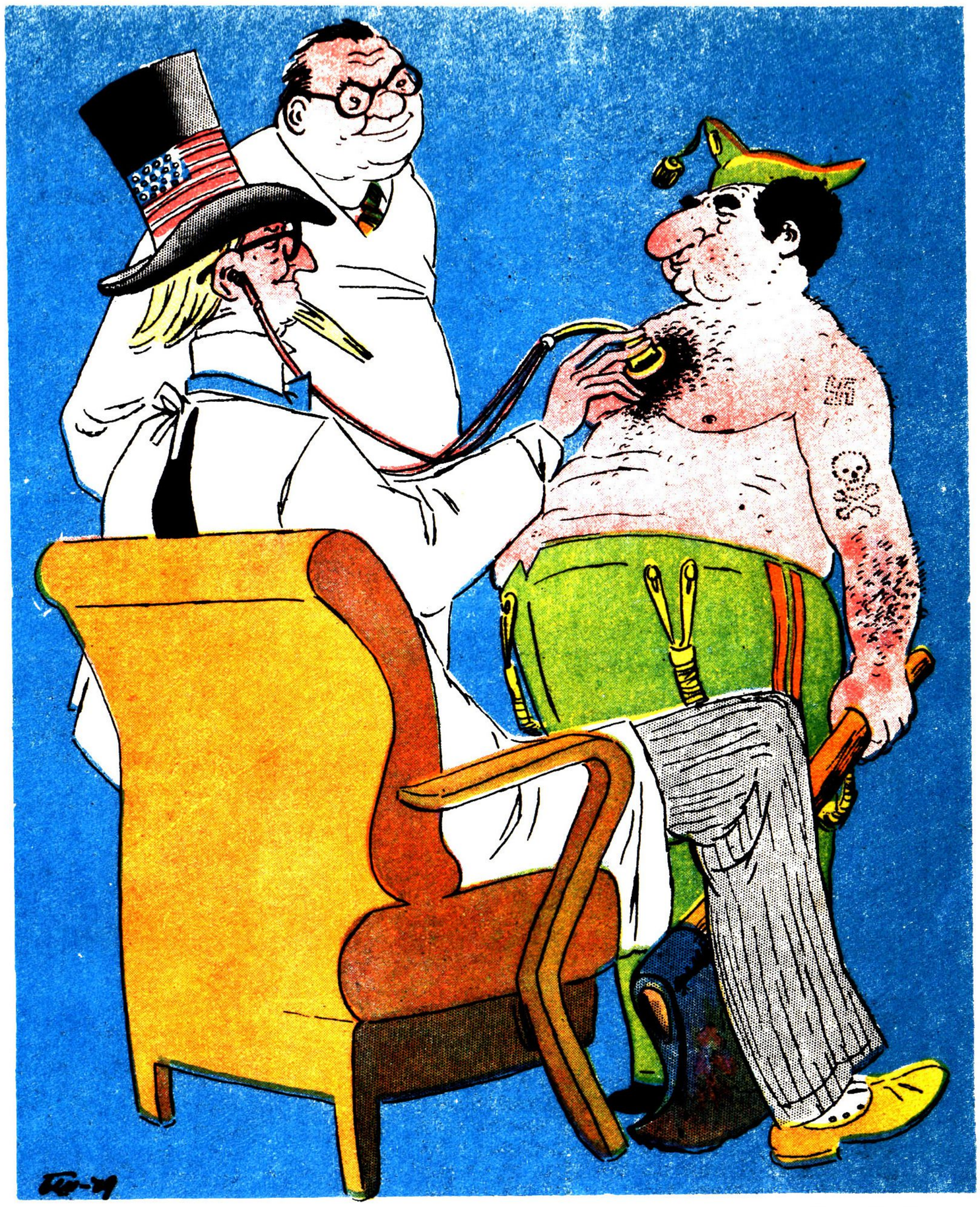

Мал. БЕ-ША.

— ГОДЯЩИЙ!

Чудеса в решеті

В Слов'янську (Сталінська область) можна натрапити на таку об'яву:

«ПРАВИЛО
ВЫДАЧИ ДОКУМЕНТОВ ПО СЛАВ. ГОР. ЗАГС'у.

Свидетельство. о рождении, браке, разводе и смерти повторные выдаются согласно поданного заявления гражданам, которые пришли в негодность...»

ВИСТАВКА ШИРЯЄТРЕБА

НЕ ТА ЛІНІЯ

Тим, кому потрібний креслярський інструмент, що дає точні лінії і відкладає на папері точні кути, — ми настійно рекомендуємо не користуватися рейсшинами Одеської фабрики креслярських приладь.

Одеські рейсшини, якщо вони ще нові, дають відхилення на 2—5 градусів, а вже через кілька тижнів це відхилення збільшується до 20 градусів.

Рейсшина має нерівну, сучкувату поверхню. За допомогою цього «точного» інструмента можна накреслити тільки неправильну лінію.

Це, очевидно, і є лінія поведінки директора Одеської фабрики креслярських приладь т. Леонова М. Є. в його боротьбі за якість продукції.

ЩО ТАКЕ «НЕ ВЕЗЕ»?

На нашій виставці сьогодні експонується зразок возів виробництва Чугуївського промкомбінату (директор І. М. Гончаров). Своїм ходом вози не змогли до нас добратись: вони мають звичку розсипатися ще на півдорозі від промкомбінату до споживача.

«Не повезло нам, — пише до редакції голова колгоспу «Дніпрельстан» тов. Баланда. — Попалися ми на гачок: купили кілька чугуївських возів. Колеса в них зроблені з сирого дерева і, розсихаючись, вибувають з ладу. Одне слово, не вози, а — «не везе».

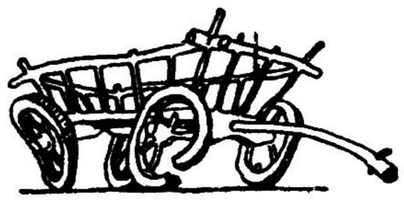

ЛИПОВІ БОСОНІЖКИ

Товариші водолази! Якщо чоботи на олов'яних підошвах вас не влаштовують, якщо вам потрібне ще важче взуття, — придбайте останню новинку сезону: модельні жіночі босоніжки виробництва промкомбінату Київського промторгу № 2. Директор цього комбінату Р. Є. Липов зробив все, що від нього залежало, щоб ця продукція і формою. і вагою цілком відповідала вимогам водолазів. Одна пара промкомбінатівських босоніжок важить рівно стільки, скільки чотири пари звичайних черевиків.

Дж. Бреслі

ДОЛЯ МІСТЕРА ПРАЙСА

Дж. Бреслі — молодий американський прогресивний письменник. Його оповідання «Доля містера Прайса» може служити прекрасною ілюстрацією до заяви знаменитого американського письменника Говарда Фаста: «В Америці панує холодний терор. Я ніколи не бачив в Америці стільки заляканих людей. Вашінгтон це місто страху. Люди бояться розмовляти один з одним, бояться доносів, бояться звільнення з роботи за необережне слово».

Розмова відбувалася в дешевому ресторанчику, в тому самому, що втиснувся поміж тютюновим магазином старика Біггерса й бакалійною крамничкою Дженнінгса, в тому самому, де єдиний офіціант не міняє тижнями манжетів, піаніст, що дрімає біля інструмента, тижнями не голиться, і павуки, що виткали свою павутину над закопченою люстрою, тижнями не тікають від намотаної на щітку мокрої ганчірки.

За столом сиділо троє. Цього разу головним оратором був містер Сід Прайс, громадянин Сполучених Штатів Америки, бухгалтер маклерської контори «Страйф, Страйф, Страйф енд компані», володар нудної посмішки, благенького костюма, сухорлявої й анемічної дружини та двох довгоногих, веснянкуватих синів.

— Вам мусить бути соромно, соромно, — говорив він, розмахуючи пальцем біля носа молодшого клерка фірми «Страйф, Страйф, Страйф енд компані» Айка Уоддінгтона. — Сумніватися в добрих намірах комісії по перевірці лояльності?! Та чи знаєте ви, що члени цієї комісії є високошановні діячі, захисники американських свобод, рицарі трьох китів американського добробуту: здорового глузду, благочестя й благонадійності? (Містер Прайс вичитав цю фразу з ранкової газети).

— Я нічого такого не хотів сказати, містер Прайс, — злякано пропищав Уоддінгтон, — я лише хотів...

— Ви хотіли, хотіли, а ви не подумали, як повинні схвилювати ваші слова почуття справжнього американця! Я лише вчора читав у своїй ранковій газеті, що будь-яка критика комісії по розслідуванню лояльності — це виступ проти американізму.

Побачивши бліде, мов смерть, обличчя містера Уоддінгтона й зашаріле, мов жар, обличчя містера Перча, Прайс трохи пом'якшав.

— Ви розумієте, старина, — сказав він, звертаючись до Уоддінгтона. — Я вас не збираюся ганити. У вас, у кожного американця може бути своя думка. Свобода слова — основа основ американського життя (і цю фразу містер Прайс вичитав у ранковій газеті). Але ви повинні зрозуміти, що комісія зовсім не збирається втручатися в особисте життя, порушувати індивідуальні свободи кожного американця. Вона має на меті боротися проти червоної небезпеки (тут містер Прайс значуще підняв палець). — Ви може читали в сьогоднішній газеті статтю «Рука Москви»? Дочка мільйонера покинула свого законного чоловіка й утекла з шофером. Чоловік її запив і зійшовся з водевільною актрисою! Батько-мільйонер збожеволів од хвилювань і викинув 200 тисяч доларів на будівництво санаторію для котів, що страждають комплексом неповноцінності. Як точно відомо кореспондентові газети, шофер-спокусник — член червоної профспілки, а можливо й агент Комінформу. Як ви вважаєте, хіба не треба боротися проти таких людей?

Містер Уоддінгтон непевно закивав головою, містер Перч щось промекав, глянув на годинника й попросив в офіціанта рахунок.

— А все ж я бачу, — продовжував красномовний Прайс, — що ви не так, як слід, розумієте мої слова. Я не докоряю вам, я тільки хочу переконати вас, що американські свободи непохитні. Це знає кожен американець. Я беру в свідки офіціанта. Скажіть, містер Хайфер...

— Хайф, — поправив офіціант.

Офіціант зробив серйозне обличчя. Лише вчора його викликав хазяїн і зажадав, щоб він уважно стежив за політичними міркуваннями відвідувачів.

— Що ви, містер Прайс, — сказав він, — мені ніколи й на думку не спаде не погодитись з чиєю-небудь політикою.

* * *

Минув тиждень. Містер Прайс стояв за конторкою й переглядав бухгалтерські книги. Надворі буяла весна. На душі було чудово. І справді, чого б ото сумувати! Йому не доводиться так хвилюватися, як іншим службовцям. Хіба його будь-якою мірою могло стурбувати те, що з самого ранку містер Страйф старший сидів, замкнувшись, у своєму кабінеті з представником комісії по перевірці лояльності. Хіба він, Прайс, не є зразковий американець, стопроцентний американець, справжній носій доброчинства й благочестя...

Коли до Прайса підійшов посильний і сказав, що містер Страйф старший просить його негайно зайти в кабінет, він спочатку здивувався, але потім заспокоївся. Його, очевидячки, покликали, щоб проконсультуватися з ним. Не так то вже багато в теперішній час лояльних людей. Прайс почав навіть задоволено посміхатися.

За столом сидів косоокий, з невиразними риб'ячими очима, містер Страйф старший. Праворуч Страйфа сидів джентльмен з комісії по перевірці лояльності. Це був гладкий, коротконогий, кругловидий і зовсім лисий чоловічок. Перше, що впало в очі Прайсу, це ніс джентльмена з комісії, ніс, зовсім сизий, густо помережаний червоними жилками.

— Сідайте, містер Прайс, — сказав Страйф. — Сідайте, нам треба з вами побалакати.

Пильно дивлячись лівим оком на плювачку, що стояла в кутку кабінету, й правим підморгуючи Прайсу, Страйф продовжував:

— Що ж ви можете сказати, Прайс?

— З приводу чого, дозвольте спитати?

— Ах, з приводу чого? З приводу чого? З приводу чого? — проспівав містер Страйф (така була в нього манера розмови з підлеглими). — Містер Болтінг, — сказав він, цього разу підморгуючи правим оком джентльменові з комісії. — З приводу чого ми хочемо поговорити з Прайсом?

— Ні, поясніть уже ви, — відповів Болтінг.

— Що ж, я поясню, я поясню, я поясню, — підморгнув Прайсові Страйф. — Бачите, Прайс, я повинен попередити вас, що хоч у нас і не державна установа, але ми дечим постачаємо установи державні, так що ви самі розумієте, наскільки ми зацікавлені в лояльності наших службовців. Повинен вам сказати, що лише щиросерде визнання може полегшити вашу вину. Признайтесь, Прайс, ви давно співчуваєте комуністам? (Тут містер Страйф підвищив голос). Ви давно займаєтесь комуністичною пропагандою? Може у вас є спільники?

Питання, що їх кидав містер Страйф, були настільки несподівані, що Прайсові першої хвилини здавалося, ніби він бачить поганий сон.

— Ви мовчите, Прайс? Мовчите? Мовчите? Що ж, мовчання може лише зіпсувати справу. Я жду, Прайс.

— А я не розумію, про віщо йдеться?!

— Ах, не розумієте, про віщо йдеться!

Містер Болтінг утопив важкий пронизливий погляд у Прайса й заговорив:

— Містер Прайс, ми б хотіли знати, що спонукало вас займатися підривною діяльністю в громадських установах. Ви часто буваєте в ресторанчикові Харпера на 152-й вулиці?

— Кожної суботи, — відповів тремтячим голосом Прайс.

— Чи знаєте ви офіціанта цього закладу на ім'я Хайф?

— Ні, тобто так, знаю...

— Чи можете ви заперечувати, що минулої суботи ви висловлювали вищезгаданому Хайфу думки, скеровані на повалення існуючого ладу в країні?

— Але вибачте...

— Не вибачу!

— Але дозвольте...

— Не дозволю!

* * *

За десять хвилин містер Прайс, червоний, як варений рак, вийшов, ні, вискочив з кабінету Страйфа старшого. Ні, цього розумом не збагнути! Його, справжнього, стопроцентного американця обвинуватили в запереченні американських свобод, у зазіханні на американську демократію. Натякнули на те, що він може залишитися без служби. Ні, це непорозуміння. Боже, та в нього ж є свідки! Вони ж сиділи з ним за столом. Вони знають, що він говорив.

— Друзі, — сказав Прайс, таємниче відкликавши в бік Перча й Уоддінгтона. — Сталося жахливе непорозуміння. Ви ж прекрасно пам'ятаєте, про що ми говорили минулої суботи в ресторанчику. Ви пам'ятаєте, що говорили ви, що говорив я.

— Але я нічого не пам'ятаю, — промекав Уоддінгтон.

— Але ж не було у нас з вами ніяких розмов... — пропищав Перч.

Прайс не знав, що ці джентльмени, до смерті злякавшись його докорів і блискаючих очей під час відомої розмови, вирішили, що Прайс затіяв спірку з доручення комісії по перевірці лояльності, і домовились цілком заперечувати свою участь у ній.

Коли за кілька хвилин після того, як пішов розлючений Прайс, Перч одхилив двері кабінету Страйфа старшого, там за столом уже сидів Уоддінгтон. Він щось говорив скоромовкою, а містер Болтінг швидко записував. Містер Страйф моргнув Перчу правим оком, лівим глянув на плювачку й буркнув:

— Заходьте, заходьте. Я вже думав посилати за вами.

Через кілька хвилин доля Сіда Прайса, громадянина Сполучених Штатів Америки, бухгалтера маклерської контори «Страйф, Страйф, Страйф енд компані», володаря нудної посмішки, благенького костюма, сухорлявої й анемічної дружини та двох довгоногих, веснянкуватих синів, була вирішена.

Переклад з англійської.

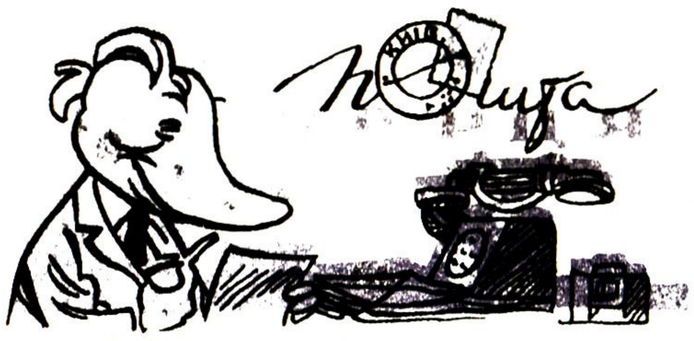

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Хочемо тобі похвалитися: — у нас ростуть хороші буряки. Та хочемо і пожалітися: — не знаємо, що будемо робити з ними восени. Викопати ми їх, звичайно, викопаємо, а от вивезти — важкувато буде.

До війни на ст. Новаківка, Одеської залізниці, був приймальний пункт Маловисківського цукрозаводу. Тут здавали буряки одинадцять колгоспів. Тепер пункту нема, і нам доведеться возити буряки за 18 кілометрів. Уявляєш, скільки то зайвої роботи і витрат!

Про відновлення пункту ми вже говорили сотні разів, але керівники цукрозаводу вперлися у якийсь там пункт із своїх паперів і нічого знати не хочуть.

Чи не зрушиш ти їх з того мертвого пункту?

Г. МИКОЛЕНКО.

с. Воронівка,
Ново-Українського району,
Кіровоградської області.

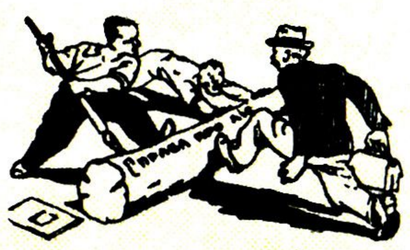

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Хто відповість мені: де наш лісоматеріал? Той, що ми вивезли з Шепетівського лісу на станцію Фролино? Той, що його, за умовою, Вінницький «Облкоопбудторг» в особі т. Шпака мав ще 20 лютого 1948 р. доставити на станцію Козятин?... Лісу ми не одержали й досі, а коли запитали у т. Шпака, де він, Шпак сказав:

«Немає вашого лісу. За вказівкою обкому, я віддав його на будівництво сортувалень».

Я — з скаргою до райкому КП(б)У. Райком — до обкому. А в обкомі знати не знають про таку вказівку й передають справу обласному прокуророві. Викликав він мене 10 жовтня. Прибув я з документами, але прокурор зібрався їхати в Київ і послав мене в кімнату № 9. «Підіть, — каже, — до т. Васильєвої, розкажіть їй, як було діло, а я приїду й розберусь. Пішов я в 9 кімнату. Розказав. Звідтіль потрапив до 21 кімнати. Здав там усі документи. Розписки не дають. «У нас, — кажуть, — у прокуратурі нічого не пропадає. Їдьте спокійно додому і ждіть лісу». Прождав я до березня 1949 р. і знову поїхав до обласної прокуратури. А там мені кажуть: немає, мовляв, ваших документів. Де ж вони? — питаю. Не знаємо, — відповідають.

Хто ж тоді знає у Вінниці, де наш ліс? Хто ж скаже, де пропали наші документи? Хто відповість за 2 тисячі карбованців колгоспних грошей, витрачених на цю «лісову справу»?

Є. КАМІНСЬКИЙ.
голова артілі «Нове життя».

Козятинський район,
Вінницької області.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Ми знаємо багато медикаментів, на яких написано: «Зберігати в темному і вологому місці». Але ще ні разу не довелося нам зустрічати такого напису на книжках. І все-таки у нас, в Троянці, з книжками обходяться точнісінько так, як із згаданими медикаментами. Для сільської бібліотеки виділили підвал, в якому немає найменшої щілини для світла, але є безліч щілин, крізь які проникає дощова вода.

В таких умовах книжки, звичайно, псуються. Але це не псує настрою голові Троянської сільради т. Довганю. Йому, певно, не втямки, що по рівню нашої бібліотеки (в буквальному і переносному розумінні слова) легко судити про рівень культосвітньої роботи в селі.

СІМ ПІДПИСІВ.

Голованівський район, Одеської області.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Літо. Спека. Хочеться пити. Заходжу до буфету Ізяславської райспоживспілки, щоб випити пляшку ситра.

— Вам штани?

— Тобто як — штани?—здивовано закліпав я очима на продавця. — У вас же буфет!

— Ну й що ж? Штанів не треба, — беріть туфлі. Відмінна якість. А водами не торгуємо.

Іншим разом мені і справді потрібно було купити штани. Іду вулицею й бачу вивіску «Промтовари. Магазин № 11 Ізяславського міськторгу». Заходжу. Перше, що мені кинулось у вічі, — це полиці з вишнівкою.

Після цього я остаточно переконався в глибокій правоті Кузьми Пруткова, який сказав: «Коли на клітці слона побачиш напис «Буйвол», — не вір очам своїм».

А. ТУГАЙ.

Кам'янець-Подільська область.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Хоч ми й маленькі, звертаємось до тебе з великим проханням: порадь, що нам робити. У нашому дитячому будинку немає майданчика для розваг. Нема, де нам гратися в «панаса» і «гуси-лебеді», співати «коровай, коровай, кого хочеш вибирай!» та ліпити пиріжки з пісочку. Коли ми звернулись до міськради, вона ухвалила прирізати нам клаптик землі від сусіда. А коли ми звернулися до сусіда, цей дядя дуже розсердився і відмовився поступитись. Коли ж, нарешті, ми звернулися до начальника міліції, щоб він приборкав сердитого дядю, то з'ясувалося, що начальник Коростишівської міліції Бутарьов і сердитий дядя — одна й та ж особа. І тому вся ця справа так заплуталася, що нам — маленьким діткам — в ній ніяк не розібратися. Розберися ти, любий Перче!

За вихованців дитбудинку В. КЛИМЕНКО.
м. Коростишів,
Дитбудинок «Малютка».

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 5 ПЕРЕЦЬ привітав секретаря Осипенківського (Запорізька область) райкому КП(б)У тов. Соломаху та голову виконкому райради тов. Нашиванова з приводу безтолкової трати дорогоцінного часу на безліч засідань та нарад, які проводяться в районі.

Запорізький обком КП(б)У повідомив редакцію, що виступ ПЕРЦЯ було обговорено на засіданні бюро обкому. Осипенківський райком КП(б)У та райвиконком зобов'язано усунути цей недолік і переглянути розподіл доручень серед партійного і радянського активу району. Бюро обкому запропонувало всім міськкомам та райкомам КП(б)У Запорізької області обговорити це питання на засіданнях бюро.

НАВЕЛИ НА ГРІХ... ТА Й ПОКИНУЛИ НА СМІХ

Мал. С. САМУМА

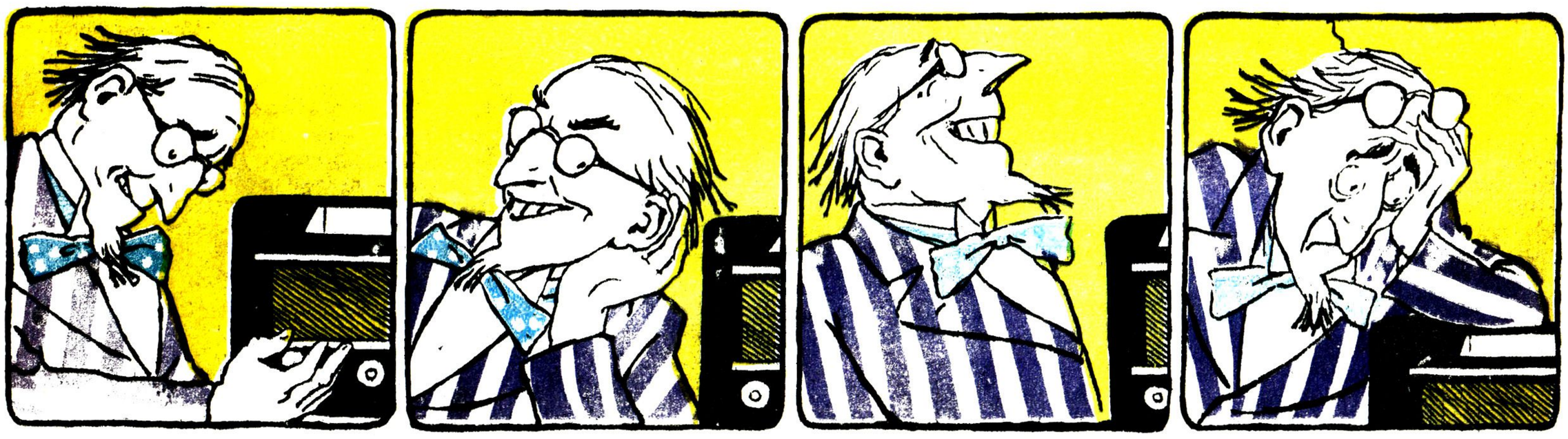

...Сьогодні вранці два батальйони південно-корейських військ перейшли кордон Північної Кореї...

...і радісно зустрінуті населенням і місцевим гарнізоном...

...швидко рухаються в напрямі на Пхеньян...

...щоб віддати себе в розпорядження народного уряду...

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 12 (167) (на украинском языке). Підписано до друку 16.VI 1949 р. Формат 70X105 см. 1 друк. арк.

БФ 01493. Друкарня в-ва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2075. Тираж 60.000 прим.

СОЛОВ'Ї, СОЛОВ'Ї...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Вперше чую в нашому лісі соловейка.
— Невже солов'їв не було?
— Ні, лісу не було!